

R kapitola 7.

[1] Což nevíte, bratří - vždyť mluvím k těm, kteří znají zákon - že zákon panuje nad člověkem, jen pokud je živ? [2] Vdaná žena je zákonem vázána k žijícímu manželovi; když však muž zemře, je zproštěna zákona manželství. [3] Pokud je tedy její muž naživu, bude prohlášena za cizoložnici, oddá-li se jinému muži. Jestliže však manžel zemře, je svobodná od zákona, takže nebude cizoložnicí, když se oddá jinému muži. [4] Právě tak jste se i vy, bratří moji, stali mrtvými pro zákon skrze tělo Kristovo, abyste se oddali jinému, tomu, který byl vzkříšen z mrtvých, a tak nesli ovoce Bohu. [5] Když jsme byli v moci hříchu, působily v nás vášně podněcované zákonem a nesly ovoce smrti. [6] Nyní, když jsme zemřeli tomu, čím jsme byli spoutáni, byli jsme zproštěni zákona, takže sloužíme Bohu v novém životě Ducha, ne pod starou literou zákona. [7] Co tedy máme říci? Že zákon je hříšný? Naprosto ne! Ale hřích bych byl nepoznal, kdyby nebylo zákona. Vždyť bych neznal žádostivost, kdyby zákon neřekl: „Nepožádáš!“ [8] Hřích použil tohoto přikázání jako příležitosti, aby ve mně probudil všechnu žádostivost; bez zákona je totiž hřích mrtev. [9] Já jsem kdysi žil bez zákona, když však přišel zákon, hřích ožil, [10] a já jsem zemřel. Tak se ukázalo, že právě přikázání, které mi mělo dát život, přineslo mi smrt. [11] Hřích použil přikázání jako příležitosti, aby mne oklamal a tak mě usmrtil. [12] Zákon je tedy sám v sobě svatý a přikázání svaté, spravedlivé a dobré. [13] Bylo snad to dobré příčinou mé smrti? Naprosto ne! Hřích však, aby se ukázal jako hřích, způsobil mi tím dobrým smrt; tak skrze přikázání ukázal hřích celou hloubku své hříšnosti. [14] Víme, že zákon je svatý- já však jsem hříšný, hříchu zaprodán. [15] Nepoznávám se ve svých skutcích; vždyť nedělám to, co chci, nýbrž to, co nenávídím. [16] Jestliže však to, co dělám, je proti mé vůli, pak souhlasím se zákonem a uznávám, že je dobrý. [17] Pak to vlastně nejsem já, kdo jedná špatně, ale hřích, který je ve mně. [18] Vím totiž, že ve mně, to jest v mé lidské přirozenosti, nepřebývá dobro. Chtít dobro, to dokážu, ale vykonat už ne. [19] Vždyť nečiním dobro, které chci, nýbrž zlo, které nechci. [20] Jestliže však činím to, co nechci, nedělám to já, ale hřích, který ve mně přebývá. [21] Objevují tedy takový zákon: Když chci činit dobro, mám v dosahu jen zlo. [22] Ve své nejnuitnější bytosti s radostí souhlasím se zákonem Božím; [23] když však mám jednat, pozoruji, že jiný zákon vede boj proti zákonu, kterému se podřizuje má mysl, a činí mě zajatcem zákona hříchu, kterému se podřizují mé údy. [24] Jak ubohý jsem to člověk! Kdo mě vysvobodí z tohoto těla smrti? [25] Jedině Bohu buď dík skrze Ježíše Krista, Pána našeho! - A tak tentýž já sloužím svou myslí zákonu Božímu, ale svým jednáním zákonu hříchu.